

Toronymese

Egyszer volt, hol nem volt, Szegeden innen, Kalocsán túl, volt egyszer egy város, amit Kiskunhalasnak, röviden Halasnak neveztek. Ebben a városban a sok szép épület közül az egyik leghíresebb a Városháza.

Ide igyekszik három kis ismerősünk, a **Csipkeházban** született **Lepke Lali, Lepke Lili és barátnőjük, Dorka**. A kicsi lepkék éppen a **Református templom** melletti **szégyenkő** felett lebegnek, és egymás szavába vágva mesélnek Dorkának a **Csetényi Élményparkban** töltött éjszakai élményeiről.

Lali közben fellibben az **I. világháborús emlékmű** koszorújára.

Dorka már a **Tapintható láthatatlan** szobornál jár, megmutatja, hogy a gyengén látó gyerekek hogyan tudják rajta kitapogatva elolvasni a feliratot. Megsimogatja a torony csúcsát is, hadd fényesedjék. A kicsi lepkék nem tudnak betelni a csodás virágdombok látványával, egyikről a másikra repülnek.

Hiába szólítgatja őket a kislány:

- Siessetek, mert a névrokonom, Dóri már nagyon vár bennünket, hogy megmutassa nekünk a **Városháza tornyát!**

Az úttest széléhez érve a két pajkos pille egy kedves, idős bácsi kalapjára telepedik, hogy egy kicsit megpihenjen. A nagypapa kézen fogva vezeti át unokáját a zebrán és közben lelkesen mesél neki.

Dorka szívesen melléjük szegődik és érdeklődve hallgatja ő is a történetet.

- Jaj de régen jártam itt! Még olyan kicsi voltam Petikém, mint most te, amikor egy egész nyáron át idehordtam édesapámnak, a te dédapádnak az ebédet. Nagyon büszke voltam, hogy az apám az egyik halasi tűzoltó és egyben tűzór. A tűzoltás mellett az volt a dolga, hogy távcsővel figyeljen fenn a toronyból, és ha tüzet észlel, trombitájával azonnal jelezzen társainak és az embereknek. Erre már a lepkék is ideérnek, egyre gyorsabban verdesnek szárnyacskáikkal.

Türelmetlenek, hipp-hopp, gyorsan felemelkednek a torony csúcsához.

Mindenki sóvárogva nézi őket. Peti úgy fut a torony bejáratához, hogy a többiek alig tudják követni. Most csodálkozik csak el igazán Tamás bácsi a sok változást látva! Nagy érdeklődéssel hallgatja Dórit.

- Ebben az épületegyüttesben már majdnem kétszáz éve intézik Halas város ügyeit, ez a kibővített, ma látható változat 1906-ra készült el.

Helyet kaptak itt régen is, mint ahogy ma is, a **hivatalok, boltok**.

Ugyanúgy van **szálloda, vendéglők**. A színház ma már egyben mozi is.

- De az épület fő látványossága a torony, ami régen tűztoronyként működött, ma azonban **Panorámatorony**.

A várost bemutató kiállítással és szép kilátással várja a látogatókat.
Peti a fogadóhelyiségben rögtön felfedez egy érdekes, párosító játékot.
Ebből bárki megismerheti a **Fejetéki-mocsár** állatait, növényeit.

Dorka a beöltözős ruhákat nézegeti.

- Gyerekek! Ha ti ennyire érdeklődők vagytok, gyertek, megmutatom nektek az internetes varázsszobát! - hívogatja őket Dóri néni.

Több se kellett, a kis kíváncsiak rohantak a kivetítővászonhoz, és azon vitáztak, hogy melyik játékkal kezdjenek. Éppen elindították az Építészeti fejtörőt, amikor Dorka meglátva a nagypapa rémületét, odasúgta Petinek.

- Menjünk inkább tovább, majd később jätsszunk!

- Hányszor megtettem én már ezt az utat! De gyerekkoromban még sokkal könnyebb volt! –hatódik meg nagypapa a régi falépcsőre lépve.

- Látjátok, jó, hogy nem ragadtatok le a számítógépnél, mert amit ezeken a falakon és a nagy hengeren lévő óriási képeken, plakátokon megismertek, az segít majd benneteket a játékban. –mondja Dóri néni a gyerekeknek, amint látja, hogy futkosnak felfelé a fémlépcsőkön egyik képtől a másikig.

–Mi minden van itt! Halas izgalmas történelme, híres emberek, ételek, tárgyak!

- kiáltoznak le várakozva a gyerekek már a felső kijárattól a felnőtteknek.

Elsőként nagypapa lép ki az erkélyre, apukájára emlékezve. Elfordul, és egy könnyecseppet töröl le az arcáról. Látja, hogy Petiéknak földbegyökerezett a lába a csodás látványtól, így újból sorolja az emlékeit, amire Liliék is figyelnek .

- Édesapám mesélte, hogy egyszer, amikor őrködött, egy nőtény és egy bak őz sétált végig a **Kossuth utcán**, majd megkerülték a **Városházát**, és legelészni kezdtek. Ő azonban belefújt a trombitájába, így az őzek ijedten elszaladtak.

Sokáig tart, amíg a kis csapat kigyönyörködí magát. Először látják felülről az új **autóbusz állomást**, a **csipkedíszes piacot**, a **Városháza belső udvarát**, a **Főteret**, a templomokat, iskolákat, és még mennyi mindent!

A távolban jól látszik a **víztorony** és a **malom** vitorlája is.

Elámulnak a sok-sok zöld láttán.

Értik mostmár, hogy miért röpködnek virágdombról-virágdombra Liliék.

- Ebben a gyönyörűen felújított toronyban nem látszik már a régi villámcsapás nyoma sem. Meghívom a kedves lepkés társaságot a cukrászdába, ahol ezt az érdekes történetet is szívesen továbbmesélem.- mondta nagypapa.

- Ide mindenkinek fel kell jönnie, aki felülről, szinte a felhők közül szeretné látni ezt a zöld várost, Halast és határát! –röpködnek át ujjongva már lenn, a torony alatti „**szekundabarlangon**” a virágporos lepkék.

Ők nem babonások, nem félnek, hogy rossz jegyet kapnak az iskolában.